

KÜLSŐS SZEMMEL NÉZVE

Hauch Tamás

Egyik délután csörgött a telefonom. Tóth György hívott, hogy küldjön-e hivatalos meghívót a következő hétre megszervezett bázisiskolák versenyére. Előzékenyen mondtam, hogy tudok a versenyről, Csercsics Antallal pont előző nap beszélgettem egy marószerszám-problémával kapcsolatban, s már akkor eldöntöttem, hogy kilátogatok az egyetemi tanüzembe. Györggyel egyébként élmény beszélgetni, alig lehet a telefont lerakni, úgy váltogatjuk a témákat, amelyek fő csapásiránya a szakma és az oktatás. Sajnos, a csü-törtökre tervezett látogatásom dugába dőlt, rohanásba torkollott az amúgy egyszerűre tervezett nap. Viszont péntek délelőtt már szorgosan serénykedő versenyzőket láttam a gyalupadok körül és sok ismerőssel is sikerült rövidebb, hosszabb beszélgetésbe elegyednem. Jelen írásom nem a hivatalos beszámolót fogja tartalmazni, sokkal inkább a leendő szakemberekről és az őket segítő, támogató tanárokról, kollégákról és szponzorokról szól.

Első körben azt kell tisztázni, hogy minden verseny mögött három erő áll, melyek nélkül az egész törekvés eleve problémás. Nyilván szükséges az anyagi oldal. Ez pénzt és tárgyi eszközöket takar. Kellenek továbbá elhivatottságtól fűtött kreatív szervezők és motivált, lelkes versenyzők. Ezek további boncolgatása felesleges. Ezen a versenyen, úgy éreztem, minden megvolt. A jó hangulatú, mégis sikerorientált rendezvény nem titkolt célja, hogy a verseny ideje alatt a résztvevő fiatalok kis betekintést nyerjenek a soproni faipari felsőoktatás jelenébe és múltjába. Ezzel egyfajta inspirációt, jövőképet adjanak a továbbtanulásukkal kapcsolatos bizonytalanságban. Mivel a Soproni

Egyetem a hazai felsőoktatási intézmények egyik legrégebbi múlttal és hagyományaival rendelkezik, ezt mindenképpen hangsúlyozni kell, ahogyan azt is, hogy az egyetem maga egy csodálatos környezetben él, lüktet.

Első látásra a feladat nagyon összetett, de kecses, karcsú megoldásaival egyszerre megkapó is volt. Olyan, amelynek elkészítéséért érdemes küzdeni, dolgozni. Tóth György már a telefonban elmesélte, hogy az alapkoncepciótól hogyan jutottak el a konkrét feladatig. Igazi soklépcsős fejlesztőmunka eredménye a bútor. Ez azért sem egyszerű feladat, hiszen a koncepciót a körülményekhez kell igazítani. Ez pedig a két legveszély-

” Első látásra a feladat nagyon összetett, de kecses, karcsú megoldásaival egyszerre megkapó is volt. Olyan, amelynek elkészítéséért érdemes küzdeni, dolgozni.

lyesebb tényező, az idő és a pénz. Akármennyire is jó egy feladat, azt adott időn belül lehetőleg minden csapatnak el kell tudnia készíteni, mert kell a sikerélmény és azt egy kész munka adja, illetve a közben ért ingerek, a kreativitás, problémamegoldás és a munka öröme. Közben észrevétlenül alakulhatnak ki barátságok, lehetünk, vagy alakíthatunk ki szakmai fogásokat. Nos, ez utóbbiakból volt bőven. A bűtor megtervezésére a Faipari Mérnöki és Kreatívipari Kar Alkalmazott Művészeti Intézete kapott megbízást. Prof. dr. Márkus Gábor belsőépítész, az Alkalmazott Művészeti Intézet egyetemi tanára a növendékeket arra kérte, hogy tömör fa tekintetében gondolkozzanak

A KÉRDÉS: MI MARADT OTTHON?

A versenyt végigfutva, több dolog is kiáltott felém. Én ennyi Systainert, ládát, dobozt, gépet még versenyen nem láttam. Néhány csapat felszerelésének árából kisebb forradalmak finanszírozhatók. Pár csapat kisebb szalagfűrészgépeket is hozott. Nem gondolom, hogy ettől jobb lesz a termék, mivel a gép egy dolog, a másik az érdemi használat. Viszont jó látni, hogy fejlődnek az iskolák gépparkjai.

” Hihetetlen családi légkör, bizonyítási vágy a versenyzők és a szervezők részéről. Látni, ahogy a szakma „nagy öregjei”, Pali bácsi és Józsi bácsi odaálltak a csapatokhoz és igyekeztek szakmai támogatást adni, az nagyon felemelő volt. Konkrétan szárnyaltak.

egy sötétebb, vagy egy világosabb tónusú anyagban, a színeffektusok struktúrájának vonatkozásában pedig egy frízes, egy homogén és egy rajzos felületben – mindegyiknél egy világosabb vagy egy sötétebb színállás – alternatívával. Ezek a tervek formatervek, ezért a csomópontok végleges műszaki megoldásainak meghatározása a tanúzem kompetenciája volt. A feladatot beillesztették a III. éves építőművészet BA szakos hallgatók félévi tervezési munkái közé, melyre érdemjegyet is kaptak a hallgatók. A konzultációk során a tervezést vezető tanár arra törekedett, hogy a hallgatók a saját, egyéni ötletelésüket tiszteletben tartva, minden létrejött kisbútor funkcionális, formai és konstrukciós egységben, szintézisben legyen.

A versenyen elkészített terméket Torma Kata, a Soproni Egyetem Faipari Mérnöki és Kreatívipari Kar építőművész-hallgatójának köszönhetjük. Ezúton is gratulálunk Katának, de nemcsak ezért, hanem a Magyar Formatervezési Díjért is.

AMI NEM TETSZETT

Két dologtól lesz úrrá rajtam a kétségbeesés egy műhelyben. Az ékszer és a gyalupadon lévő rendetlenség. Senkit nem szeretnék bántani, de ha homokba dugjuk a fejünket, akkor baj van. A karóra

kérdése vitatott a mai napig, én ebben a kérdésben konzervatív vagyok, nem kell. A rend tartása több szempontból is javallott. A lényeg, hogy versenyszituációban kapkodás, sürgés-forgás közepette leesik, széttörik, ráesik, megvág, még több stressz stb. Én is küzdök a srácaimmal, nem egyszerű a megoldás, tudom, de valamit ki kell találnunk, mert ha egy generáció „kuplerájban” nő fel, jaj lesz nekünk.

AMI TETSZETT

Hihetetlen családi légkör, bizonyítási vágy a versenyzők és a szervezők részéről. Látni, ahogy a szakma „nagy öregjei”, Pali bácsi és Józsi bácsi odaálltak a csapatokhoz és igyekeztek szakmai támogatást adni, az nagyon felemelő volt. Konkrétan szárnyaltak. A csapatok közt volt kettő, akik két- két versenyzővel

is kiálltak. Ez szintén arról tanúskodik, hogy van küzdeni akarás és hajlandóság az értékteremtésre. Le a kalappal előttük. Két ifjú hölgyet is láttam serénykedni, ami szintén üde színtoltja volt a versenynek. Jó volt látni, ahogy a sráccokkal együtt dolgoznak, vésnek, csiszolnak. Minden csapatnál tapasztalható volt a szervezett munkavégzés és voltak egyedi technológiai megoldások is, ami valljuk be, fontos. Hiszen nem mindenki rendelkezik minden eszközzel, és az improvizáció egy világversenyen is pontokat hoz, ami pedig a „küldetés” sikerének alapja lesz.

VÉGEZETÜL

Külsős szemlélőként, egy nagyon jó hangulatú, színvonalas versenyt láthattam, ahol a résztvevők – mind szervezői, mind versenyzői és támo-

gatói oldalról – közös ügyet képviseltek. Tudni kell azt is, hogy a pandémia miatt a felkészülés és a szervezés megnehezítette az előkészületeket. Ennek tükrében óriási erőfeszítésnek és sikernek könyvelhetjük el a verseny megvalósulását. Tudni kell, hogy minden megmértetés egy út – és a műhelyben történő munka már az úti célhoz vezető végső pár lépés, ami azért valljuk be, a legnehezebb. Láttam a szakmaiságot, a lendületet és néhány csillogó szemet, amit talán az egész miliő váltott ki a résztvevőkből.

Ezúton is szeretnék gratulálni a szervezőknek, a diákoknak, a felkészítőknél és nem utolsósorban a támogatóknak, hogy ez a kétnapos verseny megvalósulhatott. A végeredményről és a részletekről a novemberi számunkban már beszámoltunk. ■